

Normal és un programa de la rentadora

Foto: Santiago Muñoz Pérez

El dimecres festiu pintava normal. Però normal, diu una amiga que diu una cançó, és un programa de la rentadora. I no comptaves que al migdia et trobaries una editora que et clavaria a la jugular un "ja escrius?". Ni que una col·laboradora de Catorze t'enviaria un article amb banda sonora (<http://catorze.naciodigital.cat/noticia/415/jo/trio/gran/aventura>) sobre l'aventura de viure en versió original amplificada. L'auguri de normalitat a fer punyetes.

Sí, tu també t'ho prens tot tan a pit que no hi ha prou caixes toràciques per encabir-ho. La contrapartida bona és que no recordes haver-te avorrit mai. De petita trobaves absurdament evident el títol d'un llibre de cobertes blaves que es deia *No hay tiempo para aburrirse*. Si ens caldrien deu vides per llegir el que volem llegir i per mirar les pel·lícules que volem mirar i per conjuguar els set-cents quaranta-tres verbs que ens diuen conjuga'm, com coi ens podem avorrir? Ja costa de justificar que hàgim de dormir, llogaters com som d'un temps que s'encongeix.

«Cosas emocionantes que uno puede hacer», deia el subtítol d'aquell volum de manualitats. Més emocionants, encara? Vols més emoció que la d'haver de gastar un nou dia cada dia? Vols més emoció que la d'encaixar un "ja escrius?" deliciosament enverinat i haver de continuar fent guàrdia al taller infantil de xapes en lloc de córrer cap a l'ordinador? Vols més emoció que el trilema entre què fas, què (creus que) voldries fer i què et toca fer per poder alimentar els nens que ara es distreuen fent xapes i d'aquí a una estona et preguntaran què hi ha per dinar? Vols més emoció que el pànic de morir-te abans d'haver tret prou suc d'aquest espai de llum entre dos infinits sense

color ni gust ni res de res? Vols més emoció que l'amenaça de la intempèrie moral a cada cantonada?

La sensibilitat amplificada, escriu la Míriam Cano (<http://catorze.naciodigital.cat/noticia/415/jo/trio/gran/aventura>) , "és meravellosa quan tot va bé, et devasta quan van mal dades". Et fa viure en un centrifugat crònic, en un vaivé de petons i traïcions, de fotos d'instagram i taques fora de quadre. Però no hi ha cap detergent màgic. La solució no és, no et sembla que sigui, passar pel món de puntetes. T'ho va dir el poeta Joan Margarit (<http://catorze.naciodigital.cat/noticia/91/joan/margarit/no/em/pot/destruir/ningu/perque/ja/destruit/vida>) : "La santa ignorància és monstruosa, jo no he vist cap ignorant feliç. Com tampoc no he vist la felicitat entre els que renunciem a viure plenament la vida per evitar el dolor."

La intensitat esgota, i què? Quina por, si mai t'etziben un "ja escrius?" i no se't remou res per dintre. Quin malson si et respons, resignada, que ja escriuràs en una altra vida.